

HAYATIMIN GERÇEĞİ

Canan KOÇ ŞENGÜL

MERGEN YAYINLARI
Caddebostan Mahallesi, Bağdat Caddesi,
Ogün Sokak, Şan Apartmanı,
No: 1, Kat: 1, Daire: 14 Kadıköy/İSTANBUL
Tel: (538) 0235806
<http://www.mergenyayinlari.com>
mergenyayinlari@gmail.com

Sertifika No: 71289

Mergen Roman: 002

HAYATIMIN GERÇEĞİ

Canan KOÇ ŞENGÜL

Yayına Hazırlayan
İlhan Çağdaş DÖNMEZ

Tasarım ve Dizgi
İlhan Çağdaş DÖNMEZ

BİRİNCİ BASKI: Ağustos, 2023

ISBN 978-625-99346-2-4

Baskı ve Cilt:
Repar Tasarım Matbaa Ve Reklamcılık Ticaret Limited Şirketi
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bahçelievler/İSTANBUL

Sertifika No: 40675

© CANAN KOÇ ŞENGÜL, 2023

© MERGEN YAYINLARI, 2023

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın ve yayınevinin yazılı ön izni olmaksızın, herhangi bir şekilde yeniden üretilemez, basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

HAYATIMIN GERÇEĞİ

CANAN KOÇ ŞENGÜL

Mergen Yayınları

YAZAR HAKKINDA

1970 Ankara doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. 1993 yılından beri hekimlik mesleğini yapmakta. 1987 yılında Ankara lisesinden mezun olduktan sonra Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde tıp eğitimini tamamladı. Kırıkkale ve Ankara'da pratisyen hekimlik yaptı ve 1999'da Kocaeli üniversitesinde göğüs hastalıkları ihtisasına başladı. 2003 yılında Kocaeli üniversitesinden göğüs hastalıkları uzmanlığını alıp Trabzon göğüs hastalıkları hastanesinde çalışmaya başladı. 2020 yılında kamu hastanelerinden emekli olup, hekimlik hizmetini özel hastanede devam ettirdi. Halen Kayseri'de özel hastanede hizmet vermekte. Hekimlik; yazarın çocukluk hayallerinin mesleği idi. Daha ortaokul yaşlarında hayallerinin peşinden koşmayı öğrendi. Hekimlik adına maneviyatını doyuran hizmet yıllarını doldurduktan sonra başka hayallerin peşine düştü. 2014 yılından beri sigara bırakma polikliniği olarak verdiği hizmeti, emeklilik döneminden sonra sosyal sorumluluk projesi kapsamında genişletti. Çeşitli yerel gazetelerde ve dijital platformlarda köşe yazıları yazdı. Küllerinden yeniden doğmaya hazır mısın kitabı yazarın ilk kitabıdır. Bu kitap ile sigara bırakma mücadelesini daha geniş kitlelere ulaştırmayı hedefledi. İkinci kitabı Zehirle Aşk Yaşanmaz ise sigara mücadelesini perçinlemek için ilk kitabının devamı şeklinde yazdı. Yazarın sigara bırakma mücadelesi ile başlayan yazarlık serüveni "HAYATIMIN GERÇEĞİ" romanı ile devam etmektedir.

HAYATIMIN GERÇEĞİ

Kumsalda boyunlarına kadar kuma gömülmüş; birisi sekiz diğeri on yaşında iki kız çocuğu. Deniz bomboş, kumsalda ise sadece bu iki kız çocuğu. “Abla dünyada sadece ikimiz kalsak tıpkı şimdi olduğu gibi beni yalnız bırakmazsın değil mi?”

“Hani şu kayalıktan atladığında ayağına diken batmıştı ya; o zaman bıraktım mı seni neredeyse ikimizde boğuluyorduk ama ben seni bırakmadım.”

“Hiç bırakma abla; annem, babam bıraksa da sen bırakma olur mu?”

“Seni bize talih kuşu getirdi. Sen bu aileye katıldığından beri ailemizin şansını dönmüş. Annem öyle diyor. O yüzden; annem, babam da seni asla yalnız bırakmaz.”

*****

DAMLANIN HASTALIĐI

Bu son iki ayım inanılmaz ağrılarla geçmişti. En son araba kullanırken baldırıma kramp girmiş ve gazdan frene ayağımı zor değiştirmiştim. Arabayı kenara çekip uzunca bir süre baldırıma masaj yaptıktan sonra hastaneye gidip diprospan iğnesi yaptırmıştım. İğneye rağmen 1 hafta bu kramp ağrısını çekmiştim. O günden sonra da eşim Erdem beni hastaneye bırakmaya başlamıştı.

İşte; geçmişime yolculuk yapmaya karar verdiğim dönem, hastalığımın bulgularının geri dönüşümsüz hale gelmeye başladığı bu dönemdi. Doktor arkadaşım Alev; son birkaç ayda hastalığımın hızla ilerlediğini ve tedavi değişikliğine gitmemiz gerektiğini söylediği gün bir karar aldım. Arkadaşımdan 10 günlük süre istedim. Bu 10 günde düşünecektim ve hayatımla ilgili bir karar alacaktım. Ya Alev'in uygun gördüğü tedaviyi almayı kabul edecektim ya da bu şekilde gittiği yere kadar gidecektim. Zaten neredeyse son 2 ayımı raporlarla, kısa izinlerle geçirmiştim. Eklem kas ağrılarım çok artmıştı ve neredeyse yol yürüyemeyecek hale gelmiştim. İstirahat halindeyken tekrar hareket haline geçmem beni çok zorluyordu ama sürekli hareket halinde kalmak iyi geliyordu. Yatađa yattığımda ise tarifi mümkün olmayan kas ağrılarım oluyordu. Bacaklarım ve kol kaslarım kütük gibi ağırlaşıyor hiç hareket ettirmek istemiyordum. Bir çeşit kas hastalığından bahsediyordu doktorum. Kas enzimlerim her türlü tedaviye rağmen sürekli

yükseliyordu ve şimdi karşımda oturmuş endikasyon dışı bir ilaçtan bahsediyordu.

Ben de hekimdim ve başıma gelecekleri az çok biliyordum. Doktor arkadaşımın yanından ayrıldıktan sonra baş hekimin yanına gittim. Raporlarımı kendisine sunduğumda içimden geçirdiğim iç sesim ne kadar şanslı olduğumu söylüyordu. Şanslıydım, çünkü karşımda oturan meslektaşım halen hekim ruhunu taşıyordu. İdarecilik vasfı ile hareket etmiyordu. Defalarca malulen emekli olmayı teklif ettiysem de bana “doktor hanım mesleğinizi çok seviyorsunuz, evde psikolojik çöküntüye uğrarsınız ben sizi her türlü idare ederim” demiş; üstesinden gelebileceğim kadar iş sorumluluğu vermişti. Yarım gün poliklinik yapıyor, isteğime göre hasta yatırıyordum. Diğer yarım mesai günümde ise hekimlere yönelik yapılan şikayetleri gözden geçiriyordum. Çoğu anlamsız ve doktora sirayet etmemesi gereken şikayetlere hekim ağzıyla cevaplar yazıyordum. Bu iş hem eğlenceli hem de sinir bozucuydu. Hayatlarını hekimin iki dudakları arasına sıkıştıran insanların hekimler hakkında inanması güç olan şikayetlerini okudukça çıldırmak elde değildi. Bir yandan da bu insanların cüretkarlıkları karşısında bir eğlence duygusu geliştirmiştim. Yani ağlanacak halimize gülebiliyordum.

Minnettardım başhekime ama artık yolun sonuna gelmiştim; en azından öyle hissediyordum. Başhekimin ıslıl ıslıl bakan gözleri her ne hikmetse bana acımıyordu. Hiçbir zaman da acımamıştı “sen çok güçlü bir kadın ve hekimsin, seni yıkacak ne bir insan ne de bir hastalık bilirim” diyordu. Halbuki biraz ev-

vel yanından ayrıldığım hekim arkadaşımın gözlerindeki acıma ve çaresizlik hissi yüreğimi delip geçmişti. Oysa üniversiteyi birlikte okuduğum ve o dönemlerde beni iyi tanıyacak kadar samimi olduğum başhekim Celal beni iyi tanıyan bir arkadaşımdı. Oysa doktorum Alev beni onun kadar iyi tanımyordu. Başhekim Celal beni yıllarca savaşçı ve mücadeleci kimliğimle tanıymıştı oysa şimdi kendimi yenik düşmüş bir savaşçı gibi hissediyordum.

“Hadi sana 10 gün izin veriyorum git kafanı topla gez dolaş ve Alev'in önerdiği bu tedaviye başlamak isteyip istemediğın konusunda karar vererek gel. Benim sana her türlü ihtiyacım var. Bak şu şikayet dilekçelerinin olduğu mail dosyalarını 10 gün askıya alıyorum. Sakın ola evden cevaplamaya kalkma. O kafanın içini bir boşalt bakalım” demişti.

Aslında Celal hastalığımın ilerlediği dönemde beni başhekim yardımcılığı kadrosuna getirmeye çalışmıştı, idareci kadrosunda daha az yorulacağımı düşünmüştü ama siyasi görüşümden kaynaklı olsa gerek; benden daha çok bu göreve layık görülen arkadaşlar olmuştu. Celal bu durumu bildiği için beni sonuna kadar idare etmişti. Ben de ona laf gelmesin diye yaktan kalkamayacak durumda olduğum zamanlarda evden çalışmış, şikayet dilekçelerine cevap vermişim. Yani Celal de ben de birbirimize laf getirmeyecek şekilde çalışmıştık. Bütün bunlardan dolayı; başhekim arkadaşıma bana gösterdiği duyarlılıktan dolayı minnettardım.